

ΣΤΑΥΡΟΥ Ι. ΚΑΛΥΒΙΩΤΗ

ΡΗΣΕΩΝ ΑΝΤΙΚΑΤΟΠΤΡΙΣΜΟΙ

ΠΟΙΗΤΙΚΗ ΣΥΛΛΟΓΗ



ΚΑΛΑΜΑΤΑ 2015

ΣΤΑΥΡΟΥ Ι. ΚΑΛΥΒΙΩΤΗ

ΡΗΣΕΩΝ
ΑΝΤΙΚΑΤΟΠΤΡΙΣΜΟΙ

ΠΟΙΗΤΙΚΗ ΣΥΛΛΟΓΗ

ΚΑΛΑΜΑΤΑ 2015

Copyright 2015
ΣΤΑΥΡΟΣ ΚΑΛΥΒΙΩΤΗΣ
Ηπείρου και Χίου
24131 Καλαμάτα
Τηλ. 27210 80733
Κιν. 697 6274841
E-mail: kalysta@otent.gr

ISBN: 978-618-82176-0-7

Εξώφυλλο «Τ' αστέρια της ελπίδας, πολύτιμα πετράδια της ζήσης».
Συμβολική σύνθεση: Σταύρος Καλυβιώτης

Επιμέλεια ρήσεων στο πολυτονικό: Άγγελος Λάμπας

Ηλεκτρονική Σελιδοποίηση - Εκτύπωση:
Γραφικές Τέχνες ΛΕΒΕΝΤΗ
Γ. Ρουμελιώτη 3-5 - Καλαμάτα - Τηλ. 27210 93374

*Σ' εκείνους που έδωσαν
το Φως της Γνώσης*

*«Όταν γράφεις ποιήματα που δε μπορείς να τα διαβάσεις
σε κανέναν, είναι σα να χορεύεις στο σκοτάδι»...
Οβίδιος, 43π.Χ. - 17μ.Χ., - Ρωμαίος ποιητής*

Αφιέρωση:

ΚΑΘΡΕΦΤΙΣΜΑ ΤΟΥ ΓΑΛΑΖΙΟΥ

Στην εγγονή μου Αργυρώ

Μπροστά μου η γαλανή θάλασσα...
Ένας ολόλευκος γλάρος, πολύ σιμά,
φεροκοπά παιχνιδίζοντας
στο καθρέφτισμα του γαλάζιου.

Η μικρή Αργυρώ
παίζει στην άμμο με τα παιχνίδια της.
Το παιδικό της γέλιο
ντύνει γλυκά τα καλοκαιρινά της όνειρα.
Δροσερός ο μπάτης
της χαϊδεύει το πρόσωπο
κι απαλά ανεμίζουν τα ξανθά της μαλλιά...

Απολαμβάνω τη μαγεία της γαληνεμένης θάλασσας,
που καθρεφτίζεται στα μάτια της...



ΜΕ ΤΟ ΒΛΕΜΜΑ ΣΤΟ ΜΕΛΛΟΝ

Στον εγγονό μου Στάθη

Τρυφερό το βλέμμα σου, γλυκό,
ξεσηκώνει χαρές...

Γεμίζει ο ουρανός με φωνές και πουλιά χαρούμενα.
Μικρούλης είσαι,
κι από τώρα, μεγάλο θωρείς το κάθε τι δικό σου.
Το έχεις στην ψυχή και το δείχνεις.
Την πρωτιά αναζητάς στα παιχνίδια σου
και γι αυτή αγωνίζεσαι.
Παιδικά σου προτερήματα,
η σπιρτάδα του μυαλού
και το ενδιαφέρον για ό,τι συμβαίνει γύρω σου.
Γι αυτό θα προκόψεις στη ζωή...

Μικρέ μου,
μεγάλος να γίνεις στην κοινωνία
και χρήσιμος.
Θερμή ευχή από καρδιάς...

Καλοκαίρι 2015

ΠΡΟΛΟΓΟΣ

Από την αρχαία εποχή μέχρι τις μέρες μας, άνθρωποι του πνεύματος (σοφοί, φιλόσοφοι, τραγικοί ποιητές κ.α.) άφησαν με το έργο τους πλούσια παρακαταθήκη σοφίας. Οι ρήσεις και τα γνωμικά τους, αν και τα δυο είναι έννοιες αλληλένδετες, προκαλούν τον εντυπωσιασμό.

Οι περισσότεροι από αυτούς ήταν Έλληνες και το πνευματικό τους έργο, ο θησαυρός των γνωμικών αυτών ή των ρήσεων, παρεμβάλλονται σε λογοτεχνικά κείμενα πολύ δε περισσότερο κατασταλάζουν ως πρότυπα στη σκέψη και διαμορφώνουν το χαρακτήρα πολλών ανθρώπων...

Στην ποιητική αυτή συλλογή με τίτλο: «**Ρήσεων Αντικατοπτρισμοί**», περιλαμβάνονται ποιητικοί σχεδιασμοί κάτω από το νόημα συγκεκριμένης ρήσεως αρχαίου φιλόσοφου, ή ακόμη ενός γνωμικού ή παροιμίας.

Η ανάπτυξη του θέματος γίνεται σε ελεύθερη ποιητική μορφή, δεν περιορίζεται στο στενό πλαίσιο ερμηνείας της ρήσεως ή του γνωμικού, αλλά επεκτείνεται στις σημερινές εκφάνσεις της ζωής, με συμβολισμούς και διδάγματα.

Η απόδοση των ποιητικών σχεδιασμών έχει επηρεαστεί από τα χαρακτηριστικά του **καλλιτεχνικού ρεύματος του ρομαντισμού**, που άνθισε στη Δυτική Ευρώπη στο τέλος του 18ου αιώνα.

Δίδεται έμφαση στην πρόκληση ισχυρής συγκίνησης, με κυρίαρχο στοιχείο το **συναίσθημα αντί της αίσθησης του αληθινού**.

ΑΕΝΑΟΣ ΚΥΚΛΟΣ

«Όσο πιο λαμπερό είναι το κερί,
τόσο πιο βαθύ σκοτάδι αφήνει,
όταν αυτό σβήσει».

Αγνώστου

Ταξίδι
σε αέναο κύκλο σκότους,
η ζήση χωρίς γνώση...

Όσο πιο βαθύ είναι το σκοτάδι
-που ζει ο άνθρωπος,-
τόσο πιο λαμπερό φως θα πλημμυρίσει η ζωή του,
όταν δει το φως της γνώσης.

Ας είναι και φλόγα από ένα λιανοκέρι...

Σοφοί
στο πέρασμα των αιώνων,
λιανοκέρια σοφίας άναψαν στη γνώση,
αλήθειες που καρποφόρησαν
κι έντυσαν τα ιδανικά της ζωής.

Ολόλαμπροι ήλιοι
φαντάζουν στην οικουμένη,
λαμπρή παρακαταθήκη
για τις γενιές που έζησαν
κι εκείνες που θ' ακολουθήσουν.

Ταξίδι
σε πλημμυρίδα φωτός η ζήση του ανθρώπου.

Μέσα από τα σπάργανα της ζωής
ίσαμε την άκρη του ορίζοντα χρόνου,
ευωδιάζει
αέναος κύκλος δημιουργίας!

ΛΟΥΛΟΥΔΙ ΤΗΣ ΠΕΤΡΑΣ

«πέτρην κοιλαίνει ρανίς ύδατος ένδελεχείη»
(Μια επίμονη σταγόνα νερού ανοίγει τρύπα
σε πέτρα).

Χορίλος, - Επικός ποιητής. Έζησε στην Αυλή
του Μακεδόνα Βασιλέα Αρχέλαου Α΄, 413 – 399 π.Χ.

Άγριο λουλούδι ολοκόκκινο
σφιχταγκαλιασμένο με αγριωπό βράχο,
στέκεται μονάχο στο φαράγγι του Βυρού.
Γάργαρα νερά του Ταΰγετου
το δροσίζουν
και ξεχύνονται προς τη θάλασσα της Καρδαμύλης.
Τρυφερό το κορμί του,
όμως, απλώνει βαθειά τις ρίζες του
στη χαραματιά του βράχου.

Και θεριεύει...

Η ομορφιά σου με θάμπωσε, αγνό λουλούδι,
το άρωμά σου με ταξίδεψε σε ουράνιους ανθώνες.
Θέλω να σε κόψω για να σε πάρω κοντά μου...

Όμως, συλλογιέμαι φτωχικό μου λουλούδι,
αν κόψω τον τρυφερό βλαστό σου
θε να 'μαι δυνατός;

Γιατί εσύ, μοσχομύριστο,
πιο δυνατό από μένα φαντάζεις.
Ριζώνεις και με το τρυφερό κορμάκι σου
-που εγώ το θωρώ αδύναμο,-
χαράζεις και σχίζεις σιγά σιγά τον αγριωπό βράχο.

Εγώ μπορώ να κόψω τον τρυφερό βλαστό σου...
Εσύ, σα μια σταγόνα νερό, μπορείς να ραγίσεις το βράχο!

Αλήθεια, πόσο δυνατό είσαι λουλούδι της πέτρας!

ΗΛΙΑΧΤΙΔΑ ΦΩΣ

«Φιλία ἐστὶ μία ψυχὴ ἐν δυσὶ σώμασιν
ἐνοικουμένη»

(Ἡ φιλία εἶναι μια ψυχὴ που κατοικεῖ
σε δύο σώματα)

Αριστοτέλης, 384-322 π.Χ., -

Αρχαῖος Ἕλληνας φιλόσοφος

Μέσα στις μύριες δυσκολίες
που δυναστεύουν
το δειλό φτερούγισμα της ύπαρξής σου,
μια ηλιαχτίδα φως,
μια πνοή καλοκαιρινής αύρας
γίνεται ανάσα ζωής.
Κρατήσου στην άκρη του καιρού
κατάντικρυ στον ήλιο
κι αγκάλιασε το φως που θ' απλωθεί σιμά σου...

Θα ἔναι ο καλός ο λόγος,
θα ἔναι η ἔγνοια του πιστού φίλου,
θα ἔναι η αγάπη η άδολη!

Το δικό σου φτερούγισμα
θα ζωντανέψει,
το πέταγμά σου θα λάμψει από φως!

Κρατήσου...

ΕΝΑΣ ΑΠΑΛΟΣ ΑΝΕΜΟΣ*

«Πάς ὥσπερ ἄρτι γεγονώς ἐκ τοῦ ζῆν ἀπέρχεται»
(Ο καθένας φεύγει απ' τη ζωή, σαν να 'ρθε τώρα
μόλις)

Επίκουρος, 341-270 π.Χ., - Αρχαίος φιλόσοφος

Είμαστε ένας απαλός άνεμος πάνω στη γη...

Σιγά σιγά και σταθερά ο άνεμος δυναμώνει...

Χωρίς να το καταλάβουμε χάνεται
και σβήνει στην άκρη του ορίζοντα της ζήσης...

Το ταξίδι ολοκληρώνεται και η ζωή τελειώνει...

Στην αιωνιότητα,
ένας στιγμιαίος άνεμος πάνω στη γη είναι η ύπαρξή μας...

* Στη μνήμη του αδελφού μου Δημοσθένη

ΑΠΡΟΣΜΕΝΗ ΑΝΤΗΧΗΣΗ

«Ἄλλ' ἢ γάρ ἐκτός καί παρ' ἐλπίδας χαρά, ἔοικεν ἄλλη μῆκος
οὐδέν ἠδονῆ»

(Μα η ξαφνική και ανέλπιστα χαρά, απ' όλες τις χαρές έχει
περίσσια γλύκα)

Σοφοκλής, 496 – 406 π.Χ., - Αρχαίος τραγικός (Αντιγόνη)

Δρόμο ατέρμονης αναζήτησης
ακολουθούν τα βήματά μας...

Εναλλαγές προορισμών
χωρίς άκρη, χωρίς τέλος.
Τις μέρες να καλύψουμε κουραστικά,
νωχελικά να γεμίσουμε τις ώρες,
με την ελπίδα να συναντήσουμε
την αμέριμνη περπατησιά μας.
Διαδρομή
μέσα από πολύβουες πολιτείες
με πολυσύχναστες πλατείες και δρόμους,
πέρα από το σύνορο του δικού μας ορίζοντα.

Στην άκρη του κόσμου,
αναπάντεχη συνάντηση «ακριβής οπτασίας»¹
τάραξε ευχάριστα το είναι μας...

Ξαφνική η λάμψη της παρουσίας της,
μας ταξίδεψε σε χαρωπές κοιλάδες της θύμησης...
Γέμισε απέραντους κάμπους χαρμονής
και πλημμύρισε τον ανθό της ψυχής μας...

Με τα δικά της χρώματα ντύθηκε η πλάση...

Το γλυκό της τραγούδι μια ανοιχτή αγκαλιά.
Αντηχεί στα άδυτα της ψυχής μας
κι ανεμίζει χρυσόφτερο στη γειτονιά του ήλιου!

¹ *Ακριβή οπτασία: Συμβολισμός ιδανικών προτύπων (Ελευθερία, Ειρήνη, Ισότητα, κ.α.)*

ΟΡΑΜΑ ΤΗΣ ΕΛΠΙΔΑΣ

«Ἐάν μή ἔλπηται ἀνέλπιστον, οὐκ ἐξευρήσει»
(Ἄν δεν ἐλπίζεις το ἀνέλπιστο, δε θα το βρεις)
Ἡράκλειτος, 535 – 475 π.Χ., - Ἴων φιλόσοφος.

Ἄνεμος ζωοδότης θεριεύει το ὄραμα...
Με θαλερή ἐξαρση,
σκέψεις προσεγγίσαμε του νου
ἀνέγγιχτες, μαχητικές.

Στο σχεδιασμό της ἐπόμενης μέρας
στόχους καθορίσαμε υψηλούς.
Κρατούσαμε στην ψυχή
αμυδρά μηνύματα ἐλπίδας,
ὅμως,
ἀκολουθήσαμε σωστούς υπολογισμούς.

Ἡ ἀστείρευτη θέληση
φώτιζε το βηματισμό μας
κι ἀγγίξαμε το ἀνέλπιστο.

Βρεθήκαμε σε ἐκσταση
μπροστά στο μεγαλείο του τερματισμού μας...

Πλημμύρισε την ψυχή
ἀνέλπιστη χαρά
και ρίζωσε στη ζωή μας Ἄνοιξη!

ΘΕΟΥ ΔΗΜΙΟΥΡΓΗΜΑΤΑ

«Κάλλιστον κόσμος ποίημα γάρ Θεοῦ»
(Ο κόσμος είναι κάτι λαμπρότατο διότι είναι έργο του Θεού)
Θαλής ο Μιλήσιος, 643 – 548 π.Χ., - Αρχαίος Έλληνας
φιλόσοφος, ένας εκ των επτά σοφών.

Με το φως της μεταξένιας αυγής,
χρυσωπός ουρανόσ
σβήνει την αστρική απεραντοσύνη
στης πλάσης το στερέωμα.
Λουλούδι μέσα στο όνειρο η νύχτα που έφυγε...

Το ξεκίνημα καινούργιας μέρας
νέες ευωδιές θα σκορπίσει
στα λαμπερά μονοπάτια του σύμπαντος.
Αστραφτερή ομορφιά η φύση
κι ο θαυμαστός κόσμος
διάχυτη και περίλαμπρη δημιουργία,
με το φτερούγισμα του ανέμου
θα συνεχίσει τον κύκλο της ζωής...

Αέναη εναλλαγή φωτός και σκότους...

Λεύτερη και αρμονική ισορροπία
γεμίζει την ψυχή με φως.
Μαγική μυσταγωγία και έκσταση!

Υμνωδός όλη η πλάση,
από το φτωχικό αγριολούλουδο
ίσαμε την άκρη του σύμπαντος,
αναπέμπει αίνους για τον πλαστοουργό του κόσμου
και θαυμασμό ευλαβικό!

ΕΠΙΣΤΡΟΦΗ ΒΕΛΟΥΣ

« Ἡ δὲ κακὴ βουλή τῷ βουλευέσαντι κακίστη»
(Ἡ κακὴ πρόθεση κάνει πιο πολύ κακό σε αυτόν που την
έχει). Ησίοδος, 7ος αιών π.Χ., - Αρχαίος Έλληνας ποιητής
(Έργα και Ημέραι 266)

Με υστερόβουλη σκέψη,
εξακοντίζεις βουές¹ ασύνετες
σε διαδρομές με αδήωτες² λεωφόρους,
απρόσιτες στη δική σου λογική.

Αδειανή η φαρέτρα της ψυχής...

Με στόχο συκοφαντικό,
εξακόντισες τα βέλη να πληγώσουν
το δρόμο του καλού.
Κρυμμένος σε λεοντή φθόνου,
χαρακτηρίζεις ευτελή επιτεύγματα άλλων.
Διαβλητικά μειώνεις ικανότητες και αξίες.

Λόγος που φεύγει δεν ξαναγυρίζει,
πλανάται στις γειτονιές του κόσμου
με τα σκοτεινά φτερά του χαρακτήρα...

Τα φαρμακερά του βέλη
αδύναμα να βλάψουν το φως της αυγής,
επιστρέφουν
και στη δική σου κρύπτη καρφώνονται.

Απομονωμένος στο παραγώνι της ανυπαξίας
ανοίγεις λάκκο λεόντων
κι ο ίδιος εκεί θα καταλήξεις.

¹ βουές = φήμες κακές

² αδήωτες = που δεν έχουν λεηλατηθεί

ΒΑΡΥ ΦΟΡΤΙΟ

«Φήμη κακή ἀργαλέη φέρει, χαλεπόν δ' ἀποθέσθαι»
(Η κακή φήμη είναι βαρύ φορτίο και δύσκολο να απαλλαγείς
από αυτό). Ησίοδος, 7ος αιώνας π.Χ., - Αρχαίος Έλληνας
ποιητής. (Έργα και Ημέραι 762)

Στης άνοιξης το δρόμο,
το φορτίο σέρνεις στους ώμους
χρόνια και χρόνια...

Αγώνας μιας ζωής στο δρόμο του καλού.

Μέχρι η ηλιαχτίδα της καταξίωσης
να φωτίσει κρυστάλλινα το βηματισμό σου.
Μέχρι οι καρποί του δέντρου σου
να κατακτήσουν την κορυφή,
ν' αποκτήσουν όνομα.
Οικοδόμημα τρανό,
θεμελιωμένο πάνω σε διάφανο γυαλί που δε ραγίζει,
όσο ο βηματισμός σου ακολουθεί τον ίσιο δρόμο...

Αν λοξοδρομήσεις,
αν βγεις από την πορεία σου και μια φορά μονάχα,
η δίνη του καιρού θα το γκρεμίσει.

Χρειάζεται μόνο μια στιγμή,
τους αγώνες μιας ζωής να καταστρέψεις...

Το κακό όνομα δε θα σβήσει.
Θα σ' ακολουθεί
και πέρα από το τέρμα της γήινης διαδρομής σου.

ΤΟ ΗΜΙΣΥ ΤΟΥ ΠΑΝΤΟΣ

«Αρχή παντός έργον μέγιστον»
(Η αρχή του κάθε έργου είναι το πιο σπουδαίο).
Πλάτων, 427 – 347 π.Χ., - Αρχαίος Έλληνας φιλόσοφος

Οι μέρες μπροστά μας
ξανοίγουν διάπλατα
τον ορίζοντα των συλλογισμών μας.
Δρόμοι δημιουργίας
καρτερούν το δικό μας ξεκίνημα,
που θα δώσει πνοή σε ιδέες και όραμα.

Δε μας φοβίζει ο χρόνος...

Με τόλμη και πεισμονή
κόντρα στον άνεμο ορθοπλωρίζουμε,
τις δυσκολίες να ξεπεράσουμε
πέρα από την κόψη της θύελλας...
Γιγαντώνεται η θέληση
μέρα τη μέρα
και θεριεύει στου σκοπού την καταξίωση.

Περιμένουμε καρτερικά
το χρυσοφόρο ορίζοντα ν' αντιχρίσουμε...

Με ζέση¹ κάναμε την αρχή
και χουσό ξεκίνημα λογίζεται.

¹ ζέση = έντονος ζήλος

ΓΥΜΝΗ ΘΕΑ ΤΗΣ ΔΗΜΙΟΥΡΓΙΑΣ

«Ποντίων τε κυμάτων ἀνήριθμον γέλασμα»
(Το αναρίθμητο λίκνισμα των κυμάτων της θάλασσας)
Αισχύλος, 525 – 456 π.Χ., - Αρχαίος τραγικός ποιητής

Είσαι γυμνή θεά της ποίησης
γαλανή μου θάλασσα.
Το κάθε σου σκίρτημα,
είτε απαλό, είτε φουρτουνιασμένο,
είναι ένα ποίημα της φύσης...

Κάποτε λυπημένο...
Ξεσηκώνεις τις θύελλες
κι η ανταριασμένη ράχη σου συνθλίβει τα ουρανοθέμελα.
Το αγριωπό σου ξέσπασμα
σκορπίζει πλεύμενα στα σκοτεινά λιβάδια του βυθού,
στον κόσμο της απέραντης σιωπής.
Με θυμωμένη ματιά, θάλασσα πικροκυματούσα,
απόμακρη γίνεσαι στο ατελείωτο σύνορο της δύναμής σου...

Στο γύρισμα του καιρού γαληνεύεις...
Η αρυτίδωτη μορφή σου
απλωμένη στο απέραντο γαλάζιο, καθρεφτίζει της ζωής τη γαλήνη.
Τριαντάφυλλο κόκκινο γίνεσαι στη δύση του ήλιου
κι ανθίζει γλυκά ο έρωτας του φλοίσβου
ξεψυχώντας στην αγκαλιά της ακτής...
Ταξιδευτές του ονείρου ξανοίγονται στους μακρινούς σου ορίζοντες,
ακολουθώντας το άστρο των συλλογισμών τους.
Με τη γλυκιά σου ματιά,
αγαπημένη όλης της πλάσης γίνεσαι.

Γυμνή γαλανή μου θάλασσα
η κάθε σου όψη, το κάθε σου λίκνισμα,
δικό σου είναι δημιούργημα που σαγηνεύει...

ΥΠΟΣΧΕΣΗ

«ἦθος ἀνθρώπῳ δαίμων»
(Ο χαρακτήρας του ανθρώπου είναι το πεπωμένο του)
Ηράκλειτος, 535 – 475 π. Χ., - Ἴων φιλόσοφος

«Έδωσα το λόγο μου», είπες...

Ο λόγος στον άνθρωπο
καθρεφτίζει καθάρια την ψυχή
και σταθερότητα χαρακτήρα σφαλίζει...
Αποτελέσματα πράξεων συναθροίζει,
που συνοδεύουν αξίες
μέσα στα ιδανικά περάσματα της ζωής...

Κι είναι σημαντικό να τηρείται ο λόγος.

Καλλουργεί το διάβα της ζωής,
διαμορφώνει συμπεριφορά
κι αναγνώριση ήθους καθορίζει.
Αποδοχή κι ευφημισμο ανέσπερο...

«Έδωσα υπόσχεση», είπες...
Και την κράτησες!

Γενική παραδοχή στην έννοια του καλού,
εξάαιρετο σεβασμό προσδίδει στη ζωή σου...

Ο λόγος είναι υπόσχεση,
μαχαιριά ενάντια στο ψέμα,
κεραυνός στο σύνορο της αμφισβήτησης.

ΗΘΙΚΗ ΑΝΤΑΠΟΔΟΣΗ

«Ὡς μέγα τό μικρόν ἐστίν ἐν καιρῷ δοθέν»
(Πόσο μεγάλο είναι και το πιο μικρό, όταν αυτό δόθηκε
στην ώρα του).

Μένανδρος, 4ος αιώνας π.Χ.

Αρχαίος Έλληνας ποιητής

Ψηλά ο ήλιος
κι άνεμος φλογερός έκαιγε τη φύση...

Ταλαιπωρημένο παιδί, -πεζοπόρος της ανάγκης,-
έσερνε τα γυμνά πληγιασμένα πόδια του
στο ανηφορικό μονοπάτι.

Με τη ματιά του,

ανασασμό αποζητά για το κουρασμένο του διάβα.

Αναθαρρεύει. Φτωχικό χαμόσπιτο φαίνεται μακριά του.

Συγκροτεί δυνάμεις και δειλά πλησιάζει...

Από τον κήπο, ξεπροβάλλει γυναίκα κρατώντας μικρό λαγύνη.

«Δεν έχω τίποτε να σου δώσω...

Μόνο δροσερό νερό της στάμνας,

από του πηγαδιού τα δροσερά χείλη».

Άλλαξαν οι καιροί...

Από τη ράχη της διάβηκαν χρόνια, βάσανα κι αρρώστιες.

Γριούλα πια, στηριγμένη στο ραβδί της,

γιατρεία αποζητά σε ίδρυμα του τόπου της.

Μεσόκοπος «Ασκληπιός»

αναριγεί με ενθυμήματα που φέρνει ο νους...

Πλημμυρισμένος από γιγάντεμα ψυχής,

με περισσή φροντίδα την περιβάλλει.

Πέρασαν μέρες...

Γεμάτη ζωή την ξεπροβοδίζει κι αχνά ακούει τη φωνή της:

« - Σ' ευχαριστώ, ...μα το καλό που μου έκανες
πώς θα στο ξεπληρώσω;»

« - Με ένα ποτήρι νερό... Μου το έδωσες όταν διψούσα».

ΑΙΔΗΜΟΣΥΝΗ

«Αιδώς σωφροσύνης πλείστον μετέχει»
(Η ντροπή είναι σημαντικό στοιχείο της σωφροσύνης)
Θουκυδίδης, 460 – 394 π.Χ., - Αθηναίος ιστορικός

Με το βλέμμα της ψυχής ταπεινό,
περιδιαβαίνεις αθόρυβα
διαδοχικούς σταθμούς της ζωής.
Θαρρετό βήμα, μετρημένη σκέψη,
δίνουν πεδίο δράσης στο λογισμό.

Με ευσχημοσύνη,¹
πίστη κι αφοσίωση,
ολοκληρώνεις έργα ζηλευτά.
Με σύνεση χαρακτήρα δεν κομπορρημονείς,²
δεν κραυγάζεις
μεγαλοπρέπεια να δώσεις.

Καταυγασμός³ άπλετος
εξυψώνει δικά σου δημιουργήματα,
προσδίδει θαυμασμό, προβάλλει αξίες
κι εσύ,
στην άκρη του πλήθους ταπεινός στέκεσαι...

Σε δικά σου επιτεύγματα
για το καλό του κόσμου,
από συγκίνηση κλαις κι είναι ανάταση ψυχής!

Είναι δάκρυ χαράς στον ανασασμό της ζωής!

¹ Ευσχημοσύνη = ευπρέπεια, σεμνότητα

² Κομπορρημοσύνη = καυχησιολογία

³ Καταυγασμός = λαμπρός φωτισμός

ΠΡΟΒΛΕΨΗ

«Μικρήν νῆα αἰνεῖν, μεγάλη δ' ἐνὶ φορτία θέσθαι»
(Να παινεύεις το μικρό καράβι, αλλά βάλε το φορτίο σου
στο μεγάλο).
Ἡσίοδος, 7ος αἰώνας π.Χ., - Αρχαῖος Ἑλληνας ποιητής
(Ἔργα και Ημέραι 643)

Στην ἄκρη του πελάγου,
λευκό πανί σε φουρτουνιασμένη θάλασσα
τ' ἄστρι του βορρά αναζητά στον ανταριασμένο ουρανό.
Διαβάζει σημεία των καιρῶν,
τη ρότα του να σιγουρέψει...

Και ὅσο γερό ἔναι το σκαρί
κι «ο οιακιστής ἄξιος στῆς ζωῆς το τραβέρο»,*
ολάρμενο θα φτάσει στον προορισμό του.

Φορτίο ἀπό σμιλεμένες ιδέες
και μεγάλα ὄνειρα δημιουργίας,
σε μεγάλο κι ἀψηλό βάθρο τοποθέτησε...
Αψηλοί να ἔναι και οι στόχοι σου...
Σχέδια και προγραμματισμό κάνε
και ξεκίνα τη δράση σου.

Συνεπῆς και διορατικός
οπλισμένος με τῆς ἀρετῆς τα ἰδανικά,
στο τέρμα θα φτάσεις.

* «Στο τραβέρο τῆς ζωῆς ἄξιος οιακιστής»: Φράση του αείμνηστου Καπετάν Βασίλη Κωνσταντακόπουλου, ἀπό τῆ δική του ναυτοσύνη. Στη μνήμη του εἶναι αφιερωμένο και το ποίημα.

** Τραβέρο: Πλεύση με τον ἄνεμο ἢ το κύμα ἀπό τα πλάγια

ΧΡΟΝΟΥ ΦΩΣ

«Πάντα ἐκκαλύπτων ὁ χρόνος εἰς τό φῶς ἄγει»
(Ο χρόνος αποκαλύπτει τα πάντα και τα φέρνει στο φως)
Σοφοκλής, 496 – 406 π.Χ., - Αρχαίος τραγικός

Απέραντα
ανθισμένα λιβάδια της αλήθειας,
μένουν μετέωρα στον ίσκιο της άρνησης.
Λαμπερές αποχρώσεις στις ρύμες,¹
φευγαλέες μορφές δημιουργίας,
μένουν στην ανάμνηση του ονείρου που σβήνει.

Η αθόρυβη δράση
με επιμονή στου καλού δρόμου το διάβα,
ίγνη αφήνει εκθαμβωτικά.
Χωρίς οίηση² δημιουργού,
χωρίς σάλπιγγες επευφημίας και θριάμβου.

Κάποια μέρα,
ο χρόνος θα φωτίσει αξίες, θα φανούν δυνάμεις...

Αφιλόκαλες δράσεις
πίσω από το σκοτάδι της νύχτας
κι ένοχες συμπεριφορές κακόσχημες,
σκεπασμένες θα μείνουν στην πάχνη της ξεχασιάς.

Στο κύλισμα του χρόνου
ήλιος ζωηρός, φλογοβόλος, θα σκορπίσει το σκότος
και τα έργα της μέρας θα λάμψουν!

¹ ρύμη = στενός δρόμος, σοκάκι

² οίηση = αλαζονεία, υπεροψία

ΧΡΥΣΟΣ ΤΗΣ ΓΗΣ

«Σιγᾶν τήν ἀλήθειαν, χρυσόν ἐστί θάπτειν»
(Το να κρύβεις την αλήθεια είναι σα να θάβεις χρυσό)
Πυθαγόρας, 580 – 490 π.Χ., - Αρχαίος Έλληνας φιλόσοφος

Απατηλά λόγια
στη σκοτεινή πλευρά της ζωής,
απερίσκεπτο θράσος
στη μεθοδική απόκρυψη του σωστού,
είναι τρεμάμενα φύλλα στην παγωνιά των καιρών...

Ψεύτικος κόσμος, ευτελής...
Η δολερή δράση του απλώνεται διχαστικά
πέρα από το σύνορο της αλήθειας.

Την αλήθεια μην κρύβεις,
κάνε την να λάμψει στον αγώνα της ζωής .
Αστραφτερή και δίκαιη,
αξίες θα φωτίσει χρυσοφόρες
και χαρακτήρες ηθικούς κι αμόλευτους.

Και η μισή αλήθεια ψέμα λογίζεται...
Στην αμφίβολη διαδρομή του,
στροβιλίζεται
με τον άνεμο της δικαιοσύνης
και πέφτει αργά αργά στην περιφρόνηση του κόσμου.

ΣΥΝΕΠΕΙΑ

«Μή δ' ἀναβάλλεσθαι ἐς τ' αὖριον ἐς τ' ἔννηφιν»
(Μην αναβάλλετε για αύριο και μεθαύριο)
ΗΣίοδος, 7ος αιώνας π.Χ., - Αρχαίος Έλληνας ποιητής
(Έργα και Ημέραι 410)

Απολαμβάνεις το θάλπος
της ανέμελης ζωής,
ανώριμα ραχατεύεις
στο πέλαγος της εφήμερης χαράς...

Άστατος και πλανευτής ο χρόνος.

Ταξιδεύει
και πίσω του μένουν οι ευκαιρίες του κόσμου.
Πολυώδυνος
θα καταγραφεί κι ο απολογισμός του ρέμπελου,
στο τέρμα του ταξιδιού του...

Κι εσύ,
αναβολή της δράσης σου μην αποδέχεσαι.
Δάμασε
συναισθήματα κι αδυναμίες,
χαλύβδωσε τις δικές σου δυνάμεις
και γίνε, χωρίς ανασασμό,
ποδηγέτης¹ στο στίβο της ζήσης!

Μεγαλεπήβολος στους σχεδιασμούς σου,
εντυπωσιακές να προσμένεις τις επιτυχίες!

¹ ποδηγέτης = ηθικός και πνευματικός οδηγός

ΟΛΑ ΤΡΕΧΟΥΝ

«Τά πάντα ρεῖ καί οὐδέν μένει»
(Τα πάντα τρέχουν και τίποτα δε μένει)
Ηράκλειτος, 535 – 475 π.Χ., - Ίων φιλόσοφος

Γυμνά όνειρα της νύχτας
αργοπλέουν με τη μελωδία της σιωπής.
Φωτεινό μετέωρο το τραγούδι του φεγγαριού,
σεργιανίζει στη γαληνεμένη λίμνη...

Τίποτα δε γυρίζει πίσω,
φεύγουν και χάνονται.

Η αέναη σκέψη
απλώνεται στο απέραντο περιβόλι της ζωής.
Στην άκρη της αδήωτης¹ μέρας,
άυλες αστρικές φωτοδέσμες
κινούν ανατολή και δύση,
στο φλογερό παιχνίδισμα του ήλιου
που θάλλπει της ζωής τον προορισμό...

Τίποτα δεν ησυχάζει.

Σα δροσοσταλίδα
που λαμπυρίζει με τη νιόβγαλτη αυγινη άχτίδα...
Ξεγλιστρά με την πνοή του ανέμου
και χάνεται στου ρυακιού το κελαρυστό ταξίδι,
στην πλαγιά της αέναης κίνησης.

Στο γέρμα της μέρας,
μοιάζουν να ησυχάζουν όλα.
Όμως, όλα τρέχουν στην πλάση,
τα πάντα δονούνται στη γη,
μέσα στον ατελείωτο κύκλο που λούζεται από φως!

¹ αδήωτη = που δεν έχει λεηλατηθεί

ΠΡΟΝΟΙΑ

«Οὐκ ἀεὶ θέρος ἔσσειται, ποιεῖσθε καλιὰς»
(Δε θα εἶναι πάντα καλοκαίρι, θερίστε ὅσο εἶναι καιρός)
Ἡσίοδος, 7ος αἰώνας π.Χ., - Αρχαίος Ἑλληνας ποιητής
(Ἔργα και Ἡμέραι 503)

Περνοῦν οἱ μέρες,
αφημένες λεύτερες στο δικό τους κύκλο.
Χωρίς δική μας δράση, χωρίς σκοπό.

Περνοῦν και χάνονται κι ὅλα μένουν πίσω.
Πίσω μένουν ιδέες, σχεδιασμός και η ζωή.
Απόμακρες μένουν κι ἐγνοιες για το αὐριο...

Συνέρχομαι.
Αφυπνίζομαι και σου φωνάζω
το βήμα ν' ανοίξουμε ταχύ.
Τις ιδέες αναζητώ
που ξεχασμένες αφήσαμε στην ἀκρη.
Περιφράζω τα ὄνειρα,
το χρόνο που ἐφυγε πασχίζω να δαμάσω.
Να κάνουμε νέο ξεκίνημα...

Στην ἄλλη ἀκρη
πλημμυρισμένες στο φως δημιουργίες τρανταχτές.
Ἔργα ἄλλων θεριστῶν της γης
που τα γυρίσματα των καιρῶν δάμασαν
και ταξίδεψαν
ἠνίοχοι θαρρετοὶ στα μαλαματένια ἄτια τους.

Εἶπες: Αυτοὶ φτάσανε νωρίς...
Εμεῖς μείναμε στις χαμένες ευκαιρίες
του ξεχασμένου κι ἀπιαστού καιροῦ.

Ἦταν αργά πια...

Η ΟΜΟΝΟΙΑ ΧΤΙΖΕΙ...

«Από όμοιοίς γίνονται τά μεγάλα έργα»
(Από την ομόνοια γίνονται τα μεγάλα έργα)
Ισοκράτης, 436 – 338 π.Χ., - Αθηναίος ρήτορας

Σε μονοπάτια
του κατάφυτου κάμπου της ζωής συναχτήκαμε,
έργα να κάνουμε ζηλευτά.
Η μέρα απλώνεται μπροστά μας
κι ανοίγει διάπλατα τον ορίζοντα
στις αστραφτερές σκέψεις μας...

Ανθισμένα στάχυα δημιουργίας
ιδέες και σχεδιασμοί συνεισφοράς,
μας παρακινούν
σε απaráμιλλη συμμετοχή
στο ανθισμένο πέλαγος της σύμπνοιας.
Μας προσκαλούν σε δράσεις ζηλευτές,
ακαταμάχητες
και σε έργα τρανά
φантаχτερά επινοήματα του νου,
στης αρετής την αγαστή συνδημιουργία...

Στην αντίπερα όχθη,
απόμακρες μένουν έριδες
και σκέψεις διχαστικές.
Ενεοί¹ από κατάπληξη και θαυμασμό,
περιχαρείς απολαμβάνουμε
τα έργα της δικής μας ομόνοιας!

¹ ενεοί = άφωνοι

ΜΑΘΕ ΕΑΥΤΟΝ

«Τό γινῶναι ἑαυτόν ἀρχή σοφίας ἀνθρωπίνης»

(Ἡ γνωριμία με τον εαυτό μας είναι αρχή της ανθρώπινης σοφίας).

Αριστοτέλης, 384 – 322 π.Χ., - Αρχαίος Έλληνας φιλόσοφος

Οπλισμένος με ψυχικές αρετές,
ἀπλώσε τα φτερά σου
στις φωτεινές γειτονιές της ζωής.
Με τόλμη κι αυτοπεποίθηση
σιγούρεψε τα βήματά σου
κοντά στις αναμμένες δάδες της γνώσης...

Βάλε στο νου πνευματικούς στόχους
και υψηλά ιδανικά ακολούθησε.
Τον εαυτό σου απελευθέρωσε
από αρνητικά συναισθήματα.
Με επίγνωση,
τα λάθη σου αναγνώρισε
και το χαρακτήρα σου βελτίωσε.

Ανακάλυψε δυνάμεις που κρύβεις μέσα σου
κι άγνωστες σε σένα παραμένουν.
Εκμεταλλεύσου τες...

Τη φιλαλήθεια, σημαία κάνε και σε αφηλό ιστό ανύψωσε.

Αγάπησε τον εαυτό σου
με τις αρετές που έχει.
Ἡ σοφία σου θ' αγκαλιάσει και τον κόσμο...

ΧΑΡΑΚΤΗΡΙΣΜΟΣ

«Οὐδείς ὁ νοεῖς μὲν οἶδεν, ὃ δέ ποιεῖς βλέπει»
(Κανένας δεν ξέρει αυτό που σκέπτεσαι, βλέπει όμως αυτό που κάνεις)
Μένανδρος, 4ος αιώνας π.Χ., - Αρχαίος Έλληνας ποιητής

Αφοσιωμένος στα δικά σου έργα,
σχεδιασμούς κάνεις
με πίστη και πάθος
για επίτευξη του σκοπού σου...
Από τις πράξεις σου,
αρχίζει να σε μαθαίνει ο κόσμος.
Για να τον κερδίσεις, φροντίζεις πάντα καλές να 'ναι.

Για το σύνολο του κόσμου νοιάζεσαι,
στα τρισβάθα του νου κρατάς ιδέες και σκέψεις.
Τρισόλβιος* τριγυρνάς
στους δρόμους της δημιουργίας,
συνετά ατενίζεις τα ίχνη της μεγαλουργίας
που με προσήλωση χάραξες...

Στην αντίθετη άκρη,
έργα που πορεύονται σε άσχημο δρόμο,
δε σε αγγίζουν.
Απόμακρα μένουν...

Στον αρμονικό κύκλο της ζωής,
ταχυεργός στη ζηλευτή δράση σου,
παράδειγμα
και δέκτης επαίνων γίνεσαι.

¹ τρισόλβιος = τρισευτυχισμένος

ΑΜΕΤΟΧΟΣ ΑΓΩΝΩΝ

«Ανίκητος εἶναι δύνασαι, ἐάν εἰς μηδένα ἀγῶνα καταβαίνης
ὄν οὐκ ἔστιν ἐπί σοι νικήσαι»

(Μπορείς να είσαι ανίκητος αν δεν κατεβαίνεις σε κανένα
αγώνα που δεν μπορείς να νικήσεις)

Επίκτητος, 50 – 120 μ.Χ., - Στωικός φιλόσοφος

Χωρίς αιδώ,
χωρίς ιδρώτα τίμιο στης ζωής το στίβο,
με επιφύλαξη περιφέρεσαι.

Με υστερόβουλη σκέψη,
κακοτοπιές που δε δύνασαι να ξεπεράσεις
επιμελώς αποφεύγεις.
Ανύπαρκτη η δράση σου στο κενό της ανυπαρξίας,
απώλειες δεν έχει.
Άλλοι αγχομαχούν στο δρόμο το δημιουργικό
και τα λάθη φορτώνονται.

Κι εσύ,
αλάθητος θέλεις να φαντάζεις...
Τοιχίζεις θώκο αδιαπέραστο,
περιχαρικώνοντας προστατευτικά το χώρο σου.
Αμέτοχος μένεις
κι ανίκητος θέλεις να λογίζεσαι.

Οι πράξεις σου,
της σύντομης μέρας καμώματα είναι.
Λιμνάζουν στο τέναγος¹ του ήθους σου
και κατακρίνονται
στις γειτονιές των ανθρώπων,
εκείνων που τα ιδανικά της ζωής πρεσβεύουν...

¹ τέναγος = έλος, τέλμα

ΣΥΜΠΕΡΙΦΟΡΑ

«Ο καλύτερος τρόπος ν' αντιστέκεσαι είναι
να μην εξομοιώνεσαι»
Μάρκος Αυρήλιος, 121 – 180 π.Χ.,
Ρωμαίος Αυτοκράτορας, στωικός φιλόσοφος

Στον ανθρώπινο κύκλο
κοινωνικής σύμπλευσης και συναναστροφής,
προκλητική συμπεριφορά ημιμαθούς
εριστική αποβαίνει.
Με ναρκισσισμό
και πολύλαλη ρητορικότητα,
προβάλλεται με θράσος ψευτομόρφωση σκιώδης.

Σαθρός τρόπος επίδειξης,
ανεπάρκεια γνώσεων καθρεφτίζει
και πλέρια διάσταση με τη σοφία της πολυγνωσίας...

Αντίδραση αντιπαράθεσης λάθος θα 'ναι...
Μην εξομοιώνεσαι...

Αν ακολουθήσεις,
κατηφορικός θα είναι ο δρόμος και χαμένος θα 'σαι.
Σκαλοπάτια θα κατέβεις
για να φτάσεις στο χαμηλό του επίπεδο.
Ο ημιμαθής,
θα σε παρασύρει στο δικό του κενό κόσμο
και κερδισμένος θα βγει.

Κράτησε στιβαρά τη δική σου αξία
στο μονοπάτι του ήλιου
και μπροστά από τη σκιά της όρθωσε τη θωριά σου...

Η αντίθεση θα λάμψει από φως!

ΝΕΩΝ ΔΙΔΑΧΗ

«Ἡ παιδεία, καθάπερ εὐδαίμων χώρα, πάντα τ' ἀγαθὰ
φέρει»
(Ἡ μόρφωση, ὅπως ακριβῶς μια εὐφορη γη, φέρνει ὅλα τα
καλά).
Σωκράτης, 469 – 399 π.Χ. - Αρχαῖος Ἑλληνας φιλόσοφος

Δράσεις
που περικλείουν το νόημα της ζωῆς,
εἶναι ἀξίες φωτεινές
ζυμωμένες με ἰδανικά του στοχασμοῦ...
Χαρακτήρες με ἀρετές
καὶ σθένος ψυχῆς,
διαμορφώνουν ἀρμονικὴ συνύπαρξη
στον ἀνθοφόρο ορίζοντα της κοινωνίας...

Γαλούχηση με σοφὴ διδασκαλία
καὶ διδασχὴ πατρογονική,
δημιουργεῖ μελλοντικά
περίλαμπρα ἔργα της γνώσης.
Ἐπιτεύγματα
σωστῆς παιδείας λογίζονται
καὶ εἶναι ἔργα σημαντικά.

Ἀρχές
βασισμένες στα ἰδανικά της ζωῆς,
στη φιλαλήθεια καὶ στη φιλοπατρία,
προσδιορίζουν
συνθήκες ἀγαστές που ἐξυψώνουν τον ἄνθρωπο
καὶ καθορίζουν διαδρομές
που προσδίδουν
ἀγαθὰ ωφέλιμα στο σύνολο του κόσμου...

ΣΟΦΙΑ – ΑΜΑΘΕΙΑ

«Σοφία πάντων κάλλιστον, ἡ δὲ ἀμάθεια πάντων κάκιστον»
Πλάτων (427 – 347 π.Χ.) - Αρχαίος Έλληνας φιλόσοφος

Πληρότητα
στην ευγενική συμπεριφορά του χαρακτήρα
δημιουργεί η γνώση.
Η αέναη αγάπη για μάθηση
σοφία γίνεται
κι απόκτημα γνώσεων της ζωής εκφράζει.

Προσπάθειες πολύμοχθες
σε επωφελείς κοινωνικές δράσεις,
αναδείχνουν αρετές ιδανικών της σοφίας
και διαμορφώνουν
τον ανθοφόρο ορίζοντα των ανθρώπων...

Στην αντίπερα όχθη,
έργα στο δρόμο της αμάθειας
σαθρά μένουν
και σβήνουν στο σκοτάδι της νύχτας.
Μαζί μ' αυτά,
χάνονται και οι αδαείς δημιουργοί τους...

Τους καρπούς της γνώσης
ν' αποζητάς,
τα επιτεύγματα της σοφίας βάλε στόχο στη ζωή σου.

Σκοτάδι δεν υπάρχει όταν λάμπει το φως,
κι η αμάθεια όταν καλλιεργείται η γνώση!

ΑΕΙΟΣΥΝΗ

«Εἷς εὖ φρονῶν, μυρίων μὴ φρονούντων κρείττων ἐστί»
(Ένας που σκέφτεται σωστά, είναι καλύτερος από
μύριους
που δεν σκέφτονται).
Πλάτων, 427 – 347π.Χ., - Αρχαίος Έλληνας φιλόσοφος

Αγνός ζευγολάτης της σκέψης
στην άπλα του απέραντου κάμπου της νόησης,
τους καρπούς συσσώρευσης
στο θηκάρι του νου.
Βαθυστόχαστος ερευνητής της ζωής,
διορατικός υμνητής της ηθικής δράσης
στο δρόμο του καλού,
θησαύρισης το νου με φωτεινά ερανίσματα!...

Στης καλής μας αυλής τη συνάθροιση²
συγκέντρωσες την παραδοχή
κι έμεινες στη συνείδηση του κόσμου!

Ώριμη η καλλιέργεια των στοχασμών σου,
υπερέχει και συνεγείρει.
Με περίσσιο πλούτο ψυχής, πολύτιμος γίνεσαι.

Διάφεγγος³ αγωνιστής
στην κοινή προσπάθεια δημιουργίας,
ανατρέπεις οριστικά
πολυδιάστατες σαθρές σκέψεις και έριδες...

¹ ερανίσματα = κείμενα με περικοπές ή γνώμες συγγραφέων

² Στης καλής μας αυλής τη συνάθροιση = Στις καρδιές των ανθρώπων

³ Διάφεγγος = διάφανος

ΤΗΣ ΑΝΑΓΚΗΣ ΔΥΝΑΜΗ

«Τό τῆς ἀνάγκης ἐστὶ ἀδήριτον σθένος»
(Ἡ δύναμη τῆς ἀνάγκης εἶναι ἀκαταμάχητη).
Αἰσχύλος, 525-456 π.Χ., - Αρχαίος τραγικός ποιητής

Αναζητώντας την Αριάδνη
την άκρη του νήματος να σου δώσει,
η ανάγκη σ' έφερε
σε δρόμους πολυσύχναστους.

Πολυπλάνητος
στις κακοτράχαλες ρύμες της ζωής,
φευγαλέα αποζητάς καταφύγιο
την αγριωπή όψη της θύελλας ν' αποφύγεις.
Ποντοπορείς στο πέλαγο της ελπίδας
με το ανυπέρβλητο θάρρος ἀκαταμάχητο οιακιστή,¹
προσμένοντας να σε οδηγήσει σε όρμο φιλόξενο.

Στο δρόμο της αρετής,
με ασίγαστη πεισμονή θηρεύεις...

Να καλύψεις πλέρια το χώρο του κενού
αποζητάς,
αναπέμπεις προσκλητήριο σάλπισμα
σε απουσίες ανθρωπισμού,
που κούρσεψαν αχτίδες δημιουργίας
στο διάβα της ζωής.

Ἡ δική σου δράση,
πειθαναγκασμός αποδεκτός λογίζεται.
Προσδιορίζει
αναπτέρωση ψυχικής διάθεσης
και δυναμική προσέγγιση στο ίχνος του καλού...

¹ οιακιστής = πηδαλιούχος

ΕΛΠΙΔΑ, ΦΑΡΟΣ ΤΩΝ ΑΝΘΡΩΠΩΝ

«Ἐλπίς γάρ ἡ βόσκουσα τούς πολλούς βροτῶν»
(Ἡ ἐλπίδα τρέφει τούς περισσότερους ἀνθρώπους).
Σόλων, 630 – 560 π.Χ., - Αρχαίος σοφός, νομοθέτης

Χρώματα της ίριδας
απλώνονται στο διάβα σου,
ελπιδοφόρες προσδοκίες
πλημμυρίζουν το θηκάρι της ψυχῆ σου.

Κι εσύ,
ανοίγεις το παράθυρο στο μέλλον,
αποζητάς
χαραμάδα γαλανού ουρανού
να διακρίνεις φεγγοβολιά της ζωῆς...

Πολυταξιδεύτρα η σκέψη
περιπλανιέται αέναα,
φαχουλεύοντας το χρώμα της ἐλπίδας.
Αναζητά την ἀκρη του νήματος
που θα ζωντανέψει τούς οραματισμούς σου...

Γεμίζει η ζωή σου
θαρρετά σκιρτήματα προσμονῆς
μιας καλύτερης μέρας...

Τ' ἀστέρια της ἐλπίδας,
-πολύτιμα πετράδια της ζήσης σου,-
λαμποκοπούν ως ἀντιφέγγισμα της ψυχῆς σου!

ΘΑΡΡΟΣ ΤΗΣ ΑΛΗΘΕΙΑΣ

«Θάρσει. Λέγων τήν ἀλήθειαν οὐ σφᾶλει ποτέ»
(Έχε θάρρος. Όταν λες την αλήθεια δε θα κάνεις ποτέ λάθος).

Σοφοκλής, 496-406 π.Χ., - Αρχαίος Τραγικός ποιητής

Οιστρηλασία¹ ψυχής
και διέγερση
πνευματικής αναλαμπής των αγνών αισθημάτων
που εξυψώνουν τον άνθρωπο,
πλέκουν αλεύκαντα τον ιστό της αλήθειας
στο κατάφωτο μετερίζι της δράσης του...

Αντιγνωμώ στη δολερή αντίθεση της άρνησης,
που αμφίβολα φτεροκοπά
στον ίσκιο της απαξίωσης.
Πολεμώ το μετέωρο φέμα,
καλυμμένο μεθοδικά
για να πλέξει
πολυώδυνες διαδρομές της ζωής.

Πελέκι αμφίστομο η σκέψη.
Διαφωτίζει
κι εξακοντίζει παραδοχές πλάνες.

Διαφεντεύω και καθοδηγώ τις πράξεις
στης αλήθειας το δρόμο.
Στοχάζομαι συνετά
και θαρρετά θεριεύει η θέληση
στη λεηλασία της αντίθεσης...

¹ Οιστρηλασία = παράφορος ενθουσιασμός

ΑΝΘΡΩΠΩΝ ΥΜΝΟΙ

«Ὡς οὐδέν γλύκιον ἦς πατρίδος οὐδέ τοκῶν γίγνεται»
(Τίποτε γλυκύτερο δεν υπάρχει από την πατρίδα και από
τους γονεῖς).

Ὅμηρος, 800 – 750 π.Χ., - Αρχαίος ποιητής (Οδύσσεια, ι' 34)

Θεία ινδάλματα
στα κατάβαθα της ψυχῆς ριζωμένα,
-για γονεῖς και πατρίδα,-
βαθειά σκιρτήματα αγάπης και λατρείας
εξυψώνουν αξίες της ζήσης...

Ατελείωτος κύκλος αιώνων
στην ανθισμένη καρδιά του ανθρώπου,
ζωντανά όνειρα
χρυσών εποχών από τα σπάργανα
της ανθρώπινης διαδρομῆς στον κόσμο,
που ποτέ δε θα σβήσουν.

Αγνή έκφανση συγκινητική
πατρογονικής διδασχῆς
κι ευαισθησίας η ιερή αγάπη.
Διαχρονική παρακαταθήκη,
πολυύμνητη,
καταγράφει πληρότητα ζωῆς...

Παιάνες δοξαστικοί
και ύμνοι θεσπέσιοι, λατρευτικοί,
αναπέμπονται για γονεῖς και Πατρίδα!

Π Ε Π Ρ Ω Μ Ε Ν Ο

«Τήν εἰμαρμένην οὐδ' ἄν εἶς ἐκφύγοι»
(Κανείς δε μπορεί να ξεφύγει από το πεπρωμένο του).
Πλάτων, 427-347 π.Χ., - Αρχαίος Έλληνας φιλόσοφος

Το στρατί του φωτισμένου κάμπου
ακολουθείς,
στην άκρη της γης οραματίζεσαι να φτάσεις.
Με ζέση αξιολογείς δυνάμεις
και κάνεις τη θέληση σκοπό.
Συνοδοιπόροι
στη δική σου προσπάθεια,
η αξιοσύνη και η σύνεση του νου.

Χαλύβδωση δράσεων
και ιδανικά,
ψυχώνουν και γεμίζουν κενά της ορμής σου.
Αλάβωτος θα δρέψεις τους καρπούς
του τίμιου ιδρώτα σου.

Αν την πηγή
αδύναμος κοντοζυγώσεις,
αν αφεθείς άτολμος
στου καιρού τα γυρίσματα,
συνθήκες αλλότριες θ' αλυσώνουν τα βήματά σου.

Μοιρόγραφο θα 'ναι...

ENANTION ΤΗΣ ΠΛΑΣΗΣ

«Αν διεξαχθεί τρίτος Παγκόσμιος πόλεμος,
ο τέταρτος θα γίνει με ρόπαλα».
Αλβέρτος Αϊνστάϊν, 1879 – 1955, - Γερμανοεβραϊός φυσικός.

Εχθρός της μάνας γης έγινε ο άνθρωπος...
Κάθε του δράση
για υλική ωφέλεια γίνεται,
τα έργα του θεριεύουν στο βωμό του κέρδους.

Τη φύση κακοποίησε κι οι εποχές άλλαξαν.
Λες κι άλλαξε και η διαδρομή της γύρω από τον ήλιο.

Ποτάμια κυλούν θολά τα νερά τους
σ' όλα τα πλάτη, σε Δύση και Ανατολή
κι άνθρωποι, λαοί και θρησκείες,
αντιμάχονται με όπλα καταστροφής
για ασυμβίβαστες απαιτήσεις.

Φουντώνει, κορυφώνεται η πάλη του κακού.

Λαοί δεν υπολογίζουν καταστροφές
του αφανισμού,
με όπλα σατανικά θα σκορπίσουν θύελλες
και στάχτη θα σκεπάσει τον κόσμο...

Στον κύκλο της ζωής,
η πάλη δε θα σταματήσει στην πληγωμένη γη.

Στο γύρισμα των καιρών,
οι μελλοντικοί κάτοικοί της, όσοι θ' απομείνουν,
πολέμοι θα γίνουν ξανά.
Την ίδια ιστορία θα ξαναρχίσουν...
Νέες έριδες νέες διαμάχες,
το αίμα θα κυλάει στις πεδιάδες χυμένο από όπλα πατρογονικά.

Με του Ηρακλή τα όπλα θα αγωνίζεται ο άνθρωπος...

ΑΝΤΙΚΕΙΜΕΝΙΚΟΤΗΤΑ

«Ο ανώτερος άνθρωπος έχει απαιτήσεις από τον εαυτό του.
Ο κατώτερος, από τους άλλους».
Κομφούκιος, 551-479 π.Χ., - Κινέζος φιλόσοφος

Πλημμυρισμένες
από έργα ζηλευτά οι γειτονιές της πόλης,
έργα απλωμένα θαλερά¹
στου ήλιου το αχτιδοβόλημα
και στις ζεστές καρδιές των παιδιών!

Συναγερομός ευφρόσυνος
εγείρει την αυγή
σημουργία ανθρώπινη
και ξεσηκώνει ζευγολάτες δημιουργίας
στον ανθό της ιδανικής συμπόρευσης...

Στα κατάστιχα του νου
αυστηρή καταγραφή επιτευγμάτων μελετώ,
γιγάντεμα ψυχής αποζητώ
ν' αντεπεξέλθω στις ζωής τη δύσκολη πορεία.

Δε δυσανασχετώ
με αλλότριες ατέλειες και αδυναμίες.

Το δικό μου δρόμο
συνταιριάζω στη δίνη του καιρού.
Ακολουθώ πιστά το σχεδιασμό,
εγρήγορση δυνάμεων σαλπίζω
και στους οραματισμούς
στρέφω σταθερά τα βήματά μου...

¹ θαλερά = ανθηρά

ΕΥ-ΣΥΝΕΙΔΗΣΙΑ

«Η συνείδησή του ήταν πεντακάθαρη.
Δεν την είχε χρησιμοποιήσει ποτέ».
Στάνισλαβ Γέρζι Λετς, 1906 – 1966, Πολωνός
γνωμικογράφος

Το δικό του δρόμο ακολουθεί,
στην πολύβουη λεωφόρο της υστεροβουλίας.
Βουβή η ψυχή του,
έχει αποκλείσει τις αγνές ρύμες επικοινωνίας.

Καραδοκεί την αποδοχή υλικών αγαθών
παράτυπα,
καιροφυλακτεί, χωρίς ενδοιασμό,
την αρπαγή των καρπών άλλων.

Σε επαινετικά επιτεύγματα συνανθρώπων του,
προσθέτει και το δικό του όνομα.
Βρίσκει τον τρόπο...

Συληγτής αξιών και διακρίσεων η δική του διάκριση.

Ζοφερός¹ ο ζυγός της κρίσης του,
εξοστρακίζει από τη νέμεση του νου,
ευαισθησίες ανθρώπινες.
Κι άγνωστες έννοιες στη ζωή του παραμένουν.

Το δράμα του,
δεν τον αγγίζει στην τεναγώδη διαδρομή της ζήσης του.
Το ίδιο, δεν αγγίζει και τη συνείδησή του...

¹ Ζοφερός = κατασκότεινος

ΑΝΩΤΕΡΟΤΗΤΑ

«Το να εκδικείται κανείς, ακόμη και τον εχθρό του,
είναι κακό.

Το να μην εκδικείται κανένα είναι ανωτερότητα»
Βολταίρος, 1694 – 1778, - Γάλλος συγγραφέας,
ιστορικός και φιλόσοφος

Στην άκρη του θερισμένου κάμπου
ολομόναχος στέχεις.
Με φθονερή ματιά
καρπούς αποζητάς από τις σοδειές άλλων.
Με το σπαθί της καταστροφής περιφέρεσαι,
ορθώνεις εχθρική τη θωριά σου
ζημιώνοντας στρατοκόπους
και δουλευτές της γης.

Δε θα σε εκδικηθώ.

Με τις δικές σου πράξεις
σε αψηλό βάθρο μ' ανέβασες.
Από εκεί θα σ' αγναντεύω με συμπόνια.

Και φωνάζω για ν' ακούσεις τη φωνή μου.

Σε προσκαλώ
στην καρδιά του θερισμένου κάμπου
να σφίξουμε τα χέρια.
Την αλετροχέρα¹ στιβαρά να πιάσουμε
και το υνί να ισιοδρομήσουμε στ' αυλάκωμα της γης...

Και οι καινούριοι καρποί, χάρισμά σου θα 'ναι!

¹ αλετροχέρα = χειρολαβή αρότρου

ΟΔΟΙΠΟΡΟΙ

«Η Ιθάκη σ' έδωσε τ' ωραίο ταξίδι.
Χωρίς αυτήν δεν θάβγαινες στον δρόμο». (από την Ιθάκη)
Κωνσταντίνος Καβάφης, 1868 – 1933, - Έλληνας ποιητής

Καρτερώντας την ανατολή του ήλιου,
σε βουνοκορφές ανεβήκαμε μαζί
αγναντεύοντας την αστρική ομορφιά της ελπίδας.
Φωτιές ανάψαμε στο ξέφωτο
να ζεστάνουμε τ' αγιάζι του καιρού.
Ζωογόνος άνεμος αναπτέρωνε με αυγινό λαμποκόπημα
τον ορίζοντα των οραματισμών μας.

Αέναοι αναζητητές της ζωής, - απλοί οδοιπόροι,-
μονοπάτια λιθόστρωτα διαβήκαμε χέρι με χέρι,
ιχνηλατώντας δημιουργήματα άλλης εποχής.
Κάμπους σιτοφόρους προσπεράσαμε,
βάζοντας στην καρδιά μας εικόνες ξωμάχων.

Στης πικροδάφνης τον ανθό
κοντοσταθήκαμε αποσταμένοι.
Κάτω από τον ίσκιο της φτελιάς,
νιώσαμε τις ανασαιμιές μας να πάλλουν στον ίδιο ρυθμό.
Απολαύσαμε ιχμάδα δροσιάς σε δροσοπηγή,
πίνοντας αχόρταγα νερό με τις χούφτες.
Σύγκαιρα, πήραμε ανάκαρα για το μεγάλο δρόμο.

Χαράματα...

Όλα ησυχάζουν γύρω μας.
Στο στερέωμα, ο έναστρος ουρανός
σε όλη του τη μεγαλοπρέπεια.
Με θαυμασμό στον κτίστη δημιουργό
ανοίγουμε και πάλι το θαρρετό μας βήμα.
Το άστρο
της ατέλειωτης χαραυγής θα λάμψει κοντά μας!

ΛΑΞΕΥΤΗΣ ΤΗΣ ΑΡΝΗΣΗΣ

«Μπορείς να κόψεις όλα τα λουλούδια,
αλλά δε μπορείς να εμποδίσεις την Άνοιξη να 'ρθει»
Πάμπλο Νερούντα, 1904-1973,
Χιλιανός συγγραφέας- ποιητής

Άνεμος δοξαστικός
αντηχεί στα φωτεινά μονοπάτια του κόσμου.
Στην άκρη της μέρας
θεόσταλτες μοσκοβολιές πνίγουν τον αγέρα.
Ο ανθισμένος κάμπος της καρδιάς,
ανοιχτή αγκαλιά στα φτωχόσπιτα της γειτονιάς.
Πλημμυρισμένα στο φως,
αναπέμπουν ύμνους
αρμονικής συνύπαρξης και δημιουργίας.

Γλυκούς, σαν της κερήθρας το μέλι!

Κι εσύ,
στην άκρη άκαρπων λογισμών,
με αθιβολές¹ θυελλώδεις
του καιρού γυρίσματα καρτερείς.
Αφιλόκαλος λαξευτής του άδικου,
πελαγίζεις στο κενό της άρνησης,
κονταροχτυπώντας μονάχος χρώματα δημιουργίας.
Απόμακρος στις αγάπης τον ανθό,
με δολερή αστοχασιά μάταια αντιστέκεσαι.

Η κλεψύδρα του χρόνου
ορμές δημιουργίας στεφανώνει.
Ευλογημένη προσφορά της ζωής
στο ανθοβόλημα της αιώνιας Άνοιξης!

¹ αθιβολές = αντιλογίες, φιλονικίες

ΔΕΟΣ ΚΑΙ ΘΑΥΜΑΣΜΟΣ

Είπα στη μυγδαλιά: «Αδερφή, μίλησέ μου για το Θεό».
Κι η μυγδαλιά άνθισε». (Ο Φτωχούλης του Θεού)
Νίκος Καζαντζάκης, 1883 – 1957, - Έλληνας συγγραφέας.

Σουρουπώνει...

Ανεβαίνω το ανηφορικό μονοπάτι
στην άκρη του δάσους
κι από ψηλά αγναντεύω τη μαγεία της φύσης.
Στη δύση, εκεί που βούτηξε ο ήλιος,
ροδοχρώματα βάφουν το μακρινό ορίζοντα.
Πλησιάζει το τέλος της μέρας.
Όλα τριγύρω,
ακολουθούν αρμονικά
αέναους κανόνες της δημιουργίας,
-απαράβατες συμφωνίες ζωής,-
στον ατελείωτο κύκλο της ύπαρξής τους.
Στο ουράνιο στερέωμα,
αγνοφάνονται τα πρώτα άστρα.
Σε λίγο, το λαμπερό τους τρεμουλιαστό φως
θα σκορπίσει δέος και θαυμασμό
για τον Πλάστη της κτίσης!

Μοναχικός οδοιπόρος
στο σύνορο των συλλογισμών,
εικόνες πανοραμικές με περιβάλλουν
κι αναπτερώνουν την ψυχή.

Νυχτώνει...

Ένα νυχτολούλουδο με μοσχοβολιές
ανοίγει την καρδιά του.
Όλα τριγύρω,
στέκονται ευλαβικά στο μυστήριο του σύμπαντος
συνθέτοντας ύμνους στο μεγάλο Δημιουργό!

ΤΑΞΙΔΙ ΑΝΑΖΗΤΗΣΗΣ

«Ακόμα και η πιο σκοτεινή νύχτα θα τελειώσει
και ο ήλιος θα ανατείλει ξανά».
Βίκτωρ Ουγκώ, 1802 – 1885, - Γάλλος συγγραφέας

Γαλανή θάλασσα της απεραντοσύνης
απλώνεται στο βάθος του ορίζοντα.
Αέρινο σεργιάνι ο κατάλευκος γλάρος,
ασημοφτερουγίζει στο γέρομα του ήλιου.

Ελπιδοφόρο το μήνυμα...

Η ανεμοθύελλα της ψυχής,
που σαρώνει τη γαλήνη των ματιών σου,
περνάει και χάνεται.
Ο ήλιος και πάλι θα λάμψει στην ανατολή,
φωτίζοντας το όραμα.

Με προσκαλεί σε ταξίδι αλαργινό
αένας αναζήτησης
του γαλάζιου των ματιών σου,
στα θαλασσινά μονοπάτια του κόσμου.

Φως ουράνιας θαλπωρής
ακολουθώ
που ζεσταίνει το βιαστικό μου βήμα.
Το τραγούδι της,
αντηχεί γλυκά στο πέλαγος της ελπίδας...

Με οδηγεί στο όραμα,
εκεί που θ' ανατείλει ξανά ο ήλιος!

ΠΑΡΑΛΟΓΙΣΜΟΣ

«Είφος τιτρώσκει¹ σῶμα, τόν δέ νοῦν λόγος».
Αρχαιοελληνική παροιμία

Σαΐτιά η δίδυμη σκέψη,
φωτιά ο δρόμος της Άνοιξης στο κοινό θαρρετό βήμα...
Αστραπή φωτοβόλησε αετίσια φτερά,
πρωτόγνωρος θριαμβικός ο αίνος
π' αντήχησε σε ουράνια πλάτη...
Ελπιδοφόρο το όραμα!
Σ' αετοράχη που δέρνει ο βοριάς
οπτασίες δακρυόεσσες αχνοφαίνονταν,
καρτερώντας Ανάσταση...
Μεριαζώντας πέπλα της λησμονιάς,
λουλούδια συνάξαμε του αγρού -θησαυρίσματα του νου-
αργοπλέκοντας στεφάνια τιμής...
Στο μονοπάτι του ένδοξου δάσους,
σύγνεφα της άρνησης σε σκίασαν.
Θολές οι σταγόνες της κρίσης και το βλέμμα αχαλίνωτο
σε ταξίδευε πέρα από την αλήθεια.
Κράτησα το βήμα σταθερό,
τη σκέψη δεμένη στη σύνεση
αντιστύλι στο χωλό σου βήμα,
με την ελπίδα να συναντήσω το όραμα.
Δε λάθεψα...
Δεν πίστεψες...
Ντύθηκες λεοντή του γδικιωμού
κονταροχτυπώντας ανύπαρκτους εχθρούς
και νοητά φαντάσματα αμφισβήτησης.
Περίσσιος ο άνεμος της οργής
έγδυσε το σμαλτωμένο σου πρόσωπο.
Άδικος ο καταλογισμός στην παγερή σκιά του Φθινοπώρου...
Είμαι χωρίς έγνοιες πια! Δεν καρτερώ!
Εσύ, θ' αντικρίσεις άραγε την αλήθεια;
Αντίο «φίλε»...

¹ τιτρώσκει = πηλώνει

ΝΑ ΜΠΟΡΟΥΣΑ

«Κάνε το καλό και ρίξτο στο γιαλό»
Ελληνική παροιμία

Να μπορούσα
δύναμη να 'δυνα
στο φίλο, στον άγνωστο οδοιπόρο, στο συνάνθρωπο...
Γυμνή από τον περίπλοκο ιστό του συμφέροντος,
ανυστερόβουλη.
Και θα την έριχνα στο γιαλό
τυλιγμένη στο πέπλο της λησμονιάς.

Χωρίς να περιμένω...

Το καλό θα επέστρεφε σε μένα
όταν θα είχα ερημιά στην ψυχή.

Η συμπόνια μοιράζει στα δυο τη λύπη.
Λειτουργεί με ευλάβεια
κι είναι στον Άνθρωπο ιερό άγγιγμα καρδιάς
στον απέραντο κόσμο της ύπαρξής του!

ΠΑΡΑΔΟΧΗ

«Ήμουν λυπημένος που δεν είχα παπούτσια,
μέχρι που συνάντησα κάποιον που δεν είχε πόδια».
Αρχαία Περσική παροιμία*

Το δικό σου βήμα μέσα στο λαβύρινθο του κόσμου,
δειλό κι αν είναι
μη σε καταθλίβει...
Το δικό σου ισχνό φτερούγισμα στο αέρινο ξέφωτο της ζωής
μην αποδιώχνεις...

Ταξιδεύει ο ήλιος
σκορπώντας θαλπωρή στην πλάση
και γέρνει στη δύση στο τέλος της μέρας.
Αέναο ταξίδι γεμάτο φως!

Οι καιροί αλλάζουν....

Άδραξε με της ψυχής τη ζέση
το ουράνιο φως,
δρασκελίσε σταθερά τα σκαλοπάτια της γνώσης
και πλημμύρισε τη ζωή σου με ήλιο.
Με τη λάμψη του,
ντύσε το δικό σου όραμα.

Το δικό σου βήμα
μέσα στο λαβύρινθο του κόσμου,
σταθερό θα γίνει.
Εκτίμησέ το...

Χαρά θα σε γεμίζει...

**Η παροιμία εντοπίστηκε στην ιστοσελίδα «Γνωμικολογικόν».*

ΣΕ ΑΓΝΩΣΤΟ ΠΡΟΟΡΙΣΜΟ

«Και το πιο μεγάλο ταξίδι, αρχίζει με ένα πρώτο βήμα»
Λάο Τσε, 6ος αιώνας π.Χ., - Κινέζος φιλόσοφος

Είπα,
μαζί θα φύγουμε για ένα μακρινό ταξίδι.
Είπες,
μαζί θα προσπαθήσουμε...

Ογκόλιθοι έφραζαν το διάβα μας.

Μα είχαμε όνειρα, δύναμη κι ελπίδα.
Έπαιρνες δύναμη
από το δικό μου χέρι, σαν έσφιγγε το χέρι σου,
έπαιρνα δύναμη
από το δικό σου αποφασιστικό βλέμμα,
όταν συναντούσε τη ματιά μου.
Έσβησαν από το νου μας
σκέψεις
αναβολής και μοιρολατρίας.
Με σταθερά βήματα,
θάρρος κι ορμή,
ξεπεράσαμε ατραπούς δαιδαλώδεις.
Μας πήρε καιρό,
όμως, αγγίξαμε το όνειρο.

Ήταν επίτευγμα σημαντικό.

Στο τέλος, στρέψαμε το βλέμμα μας πίσω.

Στην άκρη της καρδιάς μας
είχε χαραχτεί
το ίχνος του πρώτου βήματος του ταξιδιού μας!

ΠΑΤΡΙΔΑ

«Αν είναι το σώμα μου να πεθάνει, αφήστε το να πεθάνει,
αλλά μην αφήσετε τη χώρα μου να πεθάνει»
Τζένκινς Χαν, 1162 – 1227, - Μογγόλος κατακτητής

«Ο κόσμος είναι η Ελλάδα που διαστέλλεται.
Η Ελλάδα είναι ο κόσμος που συστέλλεται».
Βίκτωρ Ουγκώ, 1802 – 1885, Γάλλος συγγραφέας

Λαοί όλης της πλάσης,
πατρίδες ύμνησαν μέσα στο διάβα των αιώνων.
Λαοί από ξέχωρους γήινους ορίζοντες
αγωνίστηκαν για τη δική τους πατρίδα.

Κι εδώ, γλυκιά Πατρίδα,
προπάτορες στα αρχαία χρόνια
ζηλευτή σ' έχτισαν κάτω από τη γαλανάδα τ' ουρανού,
σμιλεμένη στις λαμπερές αχτίδες του ήλιου.
Στο ρου της ιστορίας σου, γινόσουν κάθε φορά λεία βάρβαρων
κι ήρωες της φυλής αγωνίζονταν να σε ελευθερώσουν.
Ποτισμένη η ράχη σου
με αίμα ένδοξων αγωνιστών, αλλά και της διχόνοιας...

Κι εμείς,
στις μέρες μας πολύπαθη γαλάζια Πατρίδα,
χρόνο το χρόνο
πατούσαμε πάνω στο διαμελισμένο σώμα σου.
Με αδιαφορία για σένα, γλυκιά Πατρίδα,
δε νοιαστήκαμε να κρατήσεις στους ώμους σου
το γαλανό σου ουρανό.
Μόνο για το εγώ μας νοιαστήκαμε.
Με αστείρευτα τεχνάσματα
ακολουθήσαμε δρόμους εύκολου πλουτισμού.
Όλοι αποζητούσαν να τους βάλεις κάτω από τις φτερούγες σου,
να τρώγουν από το δικό σου καρβέλι.
Πολλοί, λεηλατώντας τα χρυσοφόρα ιμάτιά σου,
τα έστειλαν ν' αβγατίσουν σε ξένο ήλιο,

σε ξένα θησαυροφυλάκια, σε ξένες πατρίδες.
Έπεσαν άρπαγες γύπες στο εξανημισμένο σεντούκι σου...

Ξέφραγο αμπέλι στους ξένους σε καταντήσαμε.
Στρατιές αλλόθρησκων,
διασχίζουν παράνομα δικές σου θάλασσες,
δικές σου στεριές
και θρονιάζονται στη ράχη σου
με την ανέχεια των ταγών σου.
Οι νέοι σου, με περγαμηνές γνώσεων,
φεύγουν απελπισμένα για άλλες πατρίδες
αναζητώντας ελπίδα για το αύριο,
σ' ένα ταξίδι σταθερού προορισμού
χωρίς περιθώρια επιστροφής.

Κι εσύ, η αγαπημένη,
μονάχη θα μείνεις στα κατοπινά χρόνια.
Μονάχη με τις στρατιές των ξένων...

Γλυκιά γαλάζια Πατρίδα,
στους καιρούς που έρχονται
αν το φέρει η ανάγκη,
ιερό κάλεσμα θα κάνεις στα παιδιά σου...
Πόσα θα έχουν απομείνει τότε;
Πόσοι θα βρεθούν για να γίνουν θυσία;
Πόσοι θ' αγωνιστούν για να κρατήσουν και πάλι τον ήλιο
επάνω στο γαλανό σου ουρανό;

ΜΕΧΡΙ ΤΗΝ ΑΚΡΗ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ

Το πουλί Σκεπαρνάς* περνάει το μεγαλύτερο μέρος της ζωής του στους αιθέρες. Μένει στον αέρα μέχρι και έξι μήνες!!!

Με το φτερό του ανέμου,
τη γρανιτένια θέληση ταξιδεύω
μέχρι την άκρη του κόσμου.
Δε με πτοούν απανειμές,
κακοτοπιές δε με τρομάζουν.
Στο διάβα του καιρού
δρασκελίζω απροσπέραστες άκρες
του μακρινού ορίζοντα.

Με τη γαληνεμένη άχνα του κυματισμού
δεν ησυχάζω,
το ξέσπασμα της θύελλας καρτερώ
θαλερός να ξεπεράσω...
Στο διάβα μου,
απροσμάχητος ο λογισμός
κι η φλόγα ακαταλάγιαστη, αέναη,
θεριεύει την προσπάθεια
ίσαμε το αγκάλιασμα του ονείρου.

Στο σύνορο του λαμπερού χρόνου,
έμπλεος χαράς
συναρμόζω θησαυρίσματα γνώσης,
ευχάριστα ξεσταχυάζω καρπούς δημιουργίας...



* Ο Σκεπαρνάς μοιάζει με το πετροχελίδονο και κατατάσσεται στην οικογένεια *Arodiidae* (*Tachymarptis Melba*). Είναι αποδημητικό, με σκούρα δρεπανοειδή φτερά και κοντή φαλιδωτή ουρά. Το μήκος του φθάνει τα 23 εκατοστά και το άνοιγμα των φτερών του τα 60.

ΜΙΑΑ ΜΟΥ ΨΙΘΥΡΙΣΤΑ

«Μίλα ψιθυριστά, αν μου μιλάς για αγάπη»
Ουίλιαμ Σαίξπηρ, 1564-1616, - Άγγλος ποιητής- συγγραφέας

Στιγμές θυμού,
μακριά οδηγούν τους ανθρώπους...

Μακραίνουν
την απόσταση της καρδιάς
κι ας στέκονται ο ένας δίπλα στον άλλο.
Δυνατά φωνάζουν για ν' ακουστούν...

Κι εσύ,
όταν θεριεύει η οργισμένη όψη σου,
φωτιές ανάβουν τα θυμωμένα λόγια σου.
Ξεφωνίζεις για να σ' ακούσω,
λες και βρίσκομαι στην άλλη άκρη του κόσμου...

Και είμαι σιμά σου.

Όταν το τόξο της ίριδας
στεφανώνει το γελαστό σου πρόσωπο,
αχνά μου ψιθυρίζεις κι εγώ σε νιώθω
γιατί η ανάσα σου τρυφερή γίνεται.
Δεν υπάρχει απόσταση,
την μίκρυνε ο καλός σου λόγος...

Ένα χαμόγελο,
είναι ο πιο κοντινός δρόμος μεταξύ δύο ανθρώπων !

ΑΠΟΛΟΓΙΣΜΟΣ

«Δε νικήσαμε το βουνό, αλλά τους εαυτούς μας».
Έντμουντ Χίλαρι, 1919 – 2008, - Νεοζηλανδός ορειβάτης,
κατακτητής του Έβερεστ

Στο δρόμο της αναζήτησης,
βράχος απροσπέλαστος
ορθώνεται στα βήματά μας.

Φράζει το όραμα.

Κι εμείς,
οπλισμένοι με της καρδιάς τη ζέση,
σταθερό κρατήσαμε βηματισμό
κι έγινε γρανιτένια η θέληση.
Είχαμε στο νου
τ' άστρο του συλλογισμού μας
γαντζωμένο στην ελπίδα...

Η δική μας προσπάθεια γιγαντώθηκε,
ξεπεράσαμε δυσκολίες
και το στόχο αγγίξαμε γεμάτοι χαρά.

Κι εσύ ξεφωνίζεις: «Νικήσαμε το βράχο».

Όχι...
Στου καλού δρόμου τον ορίζοντα παλέψαμε.
Μπορεί να νικήσαμε το βράχο,
όμως,
υπέρβαση κάναμε σε σχεδιασμούς και δυνάμεις...

Τον εαυτό μας νικήσαμε!

ΠΡΟΟΡΙΣΜΟΣ

«Την αυγή μπορείς να την φτάσεις μόνο περπατώντας
το μονοπάτι της νύχτας»
Χαλίλ Γκιμπράντ, 1883 – 1931, - Λιβανοαμερικανός ποιητής
– φιλόσοφος

Ξάγρυπνοι
με τα μάτια τεντωμένα σαν τ' αγριμιού,
ορθάνοιχτα στου κυκλώνα το άνισο παιχνίδι,
την ατραπό αναζητούσαμε
να αντιπαλέψουμε τον καιρό...
Διαβάζαμε τ' άστρα
στη νυχτερινή πορεία μας,
τη ρότα να κρατήσουμε
στο ίχνος του προορισμού μας.

Η νύχτα μπροστά μας
απέραντο πέλαγος...
Αναλαμπίδα η χαραυγή
τρεμόπαιζε στη σκοτεινάδα του ορίζοντα.

Θαλερή αυγινή ξαστεριά
ξανοίγεται στο διάβα μας.
Χαρμοσύνη το ξημέρωμα της μέρας,
ο δρόμος μας
στο θάλπος της ελπίδας,
στρομένος με λευκάνθεμα της αυγής!

Η ΑΓΚΑΛΙΑ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ

«Χίλιοι φίλοι είναι λίγοι. Ένας εχθρός πάει πολύ».
Αμπού Σακούρ, 10ος αιώνας, - Πέρσης ποιητής

Φιλική η ματιά
χτενίζει τον ορίζοντα του κόσμου.
Ανοιχτή αγκαλιά
προσμένει αδερφό, συνοδοιπόρο, φίλο,
σε μια απέραντη συνάθροιση
αρμονικής συνύπαρξης στοχασμού και δημιουργίας...

Ο δρόμος του καλού
στο ανθισμένο περιβόλι της αρετής,
θα ευδιάσει και καρπούς θα δώσει.
Στον αδήωτο¹ δρόμο,
σμάρια σμάρια οι δημιουργοί
θα δώσουν τα χέρια.
Μια αγκαλιά θα γίνουν αλλά λίγοι θα 'ναι.

Στοχασμοί και οράματα
θα πλημμυρίσουν το πέλαγο συνδημιουργίας,
στη μέθεξή της ανθρώπινης Άνοιξης...

Εχθρός, ο κακός εαυτός μας...

Σκέψη δημιουργικής άρνησης πεισματική,
μπορεί να σκορπίσει ιδέες,
να σκοτώσει όνειρα...

Εχθρός λογίζεται.
Και μια φωνή αντίθεσης μεγάλη θα 'ναι...

¹ αδήωτος = αλεηλάτητος

ΑΝΑΛΑΜΠΗ ΤΗΣ ΚΑΛΟΣΥΝΗΣ

«Η καλοσύνη όταν μιλάς δημιουργεί εμπιστοσύνη.
Όταν σκέφτεσαι δημιουργεί βάθος.
Όταν δίνεις δημιουργεί αγάπη».
Λάο Τσε, 6ος αιώνας π.Χ., - Κινέζος φιλόσοφος

«Κι εμείς οι ίδιοι αισθανόμαστε πως αυτό που κάνουμε είναι
σταγόνα στον ωκεανό. Αλλά ο ωκεανός θα ήταν μικρότερος
αν έλειπε αυτή η σταγόνα».
Μητέρα Τερέζα, 1910 – 1997, - Καθολική καλόγρια,
φιλόanthρωπος και αγία.

Λαμποκοπά η αγάπη,
μπροστά στη μισητή αντίθεση του κακού...

Πλέρια αντίθεση φωτός και σκότους...

Γαλήνιος ωκεανός
τα αγνά συναισθήματα του κόσμου,
λιμάνια φιλόξενα
στην άπλα της απεραντοσύνης του.
Αισθητή η καλοσύνη
και παρήγορη
στη λύτρωση από αξεπέραστα δεινά,
ανοιχτή αγκαλιά
στο καταλάγιασμα της ανάγκης.
Όσο μεγάλη είναι η καταστροφή,
μικρή και να 'ναι η προσφορά
τόσο πιο πολύ φαντάζει η καλοσύνη!

Πλημμυρίζει από αγάπη,
που απλόχερα δίνει η αγνή πρόθεση της ψυχής...

ΠΡΟΣΕΓΓΙΣΗ

«Πολλά πράγματα αιχμαλωτίζουν το μάτι,
αλλά κυνηγάμε μόνο εκείνα που αιχμαλωτίζουν την καρδιά».
Αρχαία ινδική παροιμία.

Ανάλαφρο πέταγμα
στον ολάνθιστο κάμπο της ζωής
η δική σου παρουσία.
Ηλιαχτίδα που σκίζει το σύγνεφο
και λούζει με φως
τις ακρινές γειτονιές της ανέχειας
η ευαισθησία της ψυχής σου.

Προτερήματα ήθους συγκροτούν τη δράση σου...

Εξάγγελος θεσπέσιος,
ολάνθιστο ολοκόκκινο λουλούδι
αγάπης και προσφοράς
η δική σου έγνοια.
Στον ευγενικό κύκλο της ζωής,
στο δάκρυ των ανήμπορων παιδιών
αφήνεις την καρδιά σου...

Και ξεχωρίζεις...

Στο δικό μας κόσμο,
αιχμαλωσία ευχάριστη η παρουσία σου
μας πλημμυρίζει με τα χρώματα της ανθρωπιάς!

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

<p>Αένας κύκλος.....9</p> <p>Λουλούδι της πέτρας.....10</p> <p>Ηλιαχτίδα φως.....11</p> <p>Ένας απαλός άνεμος.....12</p> <p>Απρόσμενη αντήχηση.....13</p> <p>Όραμα της ελπίδας.....14</p> <p>Θεού δημιουργήματα.....15</p> <p>Επιστροφή βέλους.....16</p> <p>Βαρύ φορτίο.....17</p> <p>Το ήμισυ του παντός.....18</p> <p>Γυμνή Θεά της δημιουργίας.....19</p> <p>Υπόσχεση.....20</p> <p>Ηθική ανταπόδοση.....21</p> <p>Αιδημοσύνη.....22</p> <p>Πρόβλεψη.....23</p> <p>Χρόνου φως.....24</p> <p>Χρυσός της γης.....25</p> <p>Συνέπεια.....26</p> <p>Όλα τρέχουν.....27</p> <p>Πρόνοια.....28</p> <p>Η ομόνοια χιτίζει.....29</p> <p>Μάθε εαυτόν.....30</p> <p>Χαρακτηρισμός.....31</p> <p>Αμέτοχος αγώνων.....32</p> <p>Συμπεριφορά.....33</p> <p>Νέων διδαχή.....34</p> <p>Σοφία – Αμάθεια.....35</p>	<p>Αξιοσύνη.....36</p> <p>Της ανάγκης δύναμη.....37</p> <p>Ελπίδα, φάρος των ανθρώπων.....38</p> <p>Θάρρος της αλήθειας.....39</p> <p>Ανθρώπων ύμνοι.....40</p> <p>Πεπρωμένο.....41</p> <p>Εναντίον της πλάσης.....42</p> <p>Αντικειμενικότητα.....43</p> <p>Ευ-συνειδησία.....44</p> <p>Ανωτερότητα.....45</p> <p>Οδοιπόροι.....46</p> <p>Λαξευτής της άρνησης.....47</p> <p>Δέος και θαυμασμός.....48</p> <p>Ταξίδι αναζήτησης.....49</p> <p>Παραλογισμός.....50</p> <p>Να μπορούσα.....51</p> <p>Παραδοχή.....52</p> <p>Σε άγνωστο προορισμό.....53</p> <p>Πατρίδα.....54-55</p> <p>Μέχρι την άκρη του κόσμου.....56</p> <p>Μίλα μου φιθυριστά.....57</p> <p>Απολογισμός.....58</p> <p>Προορισμός.....59</p> <p>Η αγκαλιά του κόσμου.....60</p> <p>Αναλαμπή της καλοσύνης.....61</p> <p>Προσέγγιση.....62</p>
--	--

ΒΙΟΓΡΑΦΙΚΟ

Ο Σταύρος Καλυβιώτης γεννήθηκε στην Καλαμάτα το 1944 και υπηρέτησε στην Πολεμική Αεροπορία, ως Τεχνικός, 28 περίπου χρόνια.

Παράλληλα ασχολήθηκε και με τη ζωγραφική εκθέτοντας έργα του σε ομαδικές ή ατομικές εκθέσεις από το έτος 1967.

Η συμμετοχή του σε εκθέσεις έχει πολιτιστικό χαρακτήρα.

Επί πλέον έχει αναλάβει την επιμέλεια – εικονογράφιση αρκετών βιβλίων Μεσσηνίων Συγγραφέων.

Υπήρξε καλλιτεχνικός συνεργάτης του λογοτεχνικού και ιστορικού περιοδικού **ΕΚΦΡΑΣΗ Καλαμάτας** από την αρχή της έκδοσής του, το έτος 1992. Από το έτος 2002 έως το 2013 ήταν και Εκδότης του παραπάνω περιοδικού.

Επίσης, ασχολείται με τη λογοτεχνία και την ποίηση. Ποιήματά του έχουν διακριθεί σε Πανελλήνιους και Παγκόσμιους διαγωνισμούς. Το 2008 εξέδωσε μια συλλογή διηγημάτων με τίτλο «**Η μικρή πολιτεία του Νότου**», το 2011 την ποιητική συλλογή «**Αναζητήσεις**» και το 2015 την «**Ωδή στις Αντρειωμένες Γυναίκες της Χορηγόσκαλας**». Έχει γράψει το θεατρικό έργο «**Η Μεγάλη Ανάσταση**», το οποίο αναφέρεται στα ιστορικά γεγονότα της Απελευθέρωσης της Καλαμάτας και έχει υπό έκδοση δύο ποιητικές συλλογές με τίτλους: «**Ζωγραφίζοντας ποίηση**» και «**Μεσσηνίας Ωδή**».

Είναι μέλος της Ένωσης Μεσσηνίων Συγγραφέων και Τακτικό της Αεροπορικής Ακαδημίας Ελλάδος.